

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **A. N.**, narozený dne X
státní příslušnost X
bytem na území republiky X
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2019 č. j. MV-70869-6/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaný potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „*prvostupňový orgán*“), ze dne 17. 4. 2019 č. j. OAM-34743-19/DP-2017. Tímto rozhodnutím prvostupňový orgán zamítl žádost žalobce, tehdy žadatele, o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 36 odst. 3 a ve spojení s § 38 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*ZPC*“), jelikož pominuly důvody, pro které bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno.
2. Proti oběma rozhodnutím brojí žalobce podanou žalobou. Námitky v ní uvedené lze rozdělit do těchto žalobních bodů:
3. V *prvním žalobním bodu* žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Podle žalobce správní orgány porušily § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“) tím, že nezjistily stav věci bez důvodných pochybností, v nezbytném rozsahu, a v rozporu s § 50 odst. 2 správního řádu si neopatřily

podklady pro rozhodnutí. Žalobce nesouhlasí s neprodloužením platnosti povolení k dlouhodobému pobytu pro současnou situaci v X. Vízum a dlouhodobý pobyt mu byly uděleny, protože se nemůže vrátit zpět do X, překážky vycestování i nadále trvají. Správní orgány při zrušení víza musí prokázat podle § 38 ZPC, že vycestování žalobce je možné a nejsou dány důvody podle § 179 ZPC. Žalobci nejsou poskytnuty dostatečné záruky, že situace v X se změnila natolik, aby se mohl bezpečně vrátit. V případě návratu mu totiž hrozí vězení pro dlouhodobý pobyt v zahraničí. Jeho dva pobyty v X nemohou na hrozbě nebezpečí nic změnit. Poprvé vycestoval za účelem sňatku a podruhé navštívit manželku, nepřítomnost jeho nejbližší rodiny mu působila značné psychické potíže. Situaci v X považuje nadále za napjatou, která nezaručuje základní standardy dodržování lidských práv. Odkazuje proto na závěrečné stanovisko Výboru OSN proti mučení a jinému krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení nebo trestání ze dne 10. 12. 2013, o nedostatecích vězeňského systému a mučení osob ve vazbě či výkonu trestu, dále na zprávy mezinárodní organizace Human Rights Watch World Report 2018 a 2019, o věznění tisíců lidí pro vyjadřování politických názorů, věznění novinářů a nucených pracích, a též na zprávy Amnesty International z let 2010, 2017 a 2018. Žalobce dále poukazuje na to, že napadené rozhodnutí se nevypořádalo s jeho vyjádřeními ze dnů 20. 4. 2018 a 11. 4. 2019, ani nezohlednilo skutečnosti svědčící v jeho prospěch, je proto nepřezkoumatelné; chybí v něm úvahy k doloženým skutečnostem a tvrzením. Považuje za zbytečné, aby o změnu účelu pobytu žádal na ten samý typ pobytového oprávnění z § 33 odst. 3 ZPC na § 33 odst. 1 písm. a) ZPC, aby podal novou žádost o vydání víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení pobytu na území. Mohlo by to vést k nucenému vycestování z České republiky.

4. Žalobce upozorňuje, že podle poznámky ve výpisu z cizineckého informačního systému, který je součástí spisu, došlo ke komunikaci mezi prvostupňovým orgánem a cizineckou policií, a byl sepsán úřední záznam. Dne 20. 4. 2018 mělo být prvostupňovému orgánu doručeno vyjádření ve věci. Tyto podklady však nejsou součástí spisu, žalobce se k nim nemohl vyjádřit, napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Uvedeným postupem žalovaný porušil § 2 odst. 1, 3, 4 správního řádu tím, že nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, nešetřil oprávněné zájmy žalobce jako osoby, již se činnost správního orgánu dotýká, ani nedbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem případu.
5. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce uvádí, že napadené rozhodnutí znamená nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života podle č. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Správní orgány měly aplikovat test proporcionality, který Evropský soud pro lidská práva používá u rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce mluví plynule česky, do společnosti se zařadil, odcestování by znamenalo zpřetrhání vazeb, které si vytvořil, a nemohl by se vrátit zpět, protože by byl vězněn. Napadeným rozhodnutím je mu nyní znemožněn návrat do republiky na dobu neurčitě dlouhou.
6. Žalovaný v písemném vyjádření navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Odkazuje na napadené rozhodnutí a doplňuje, že žalobce byl správně vyhoštěn, ale jelikož vycestování z republiky nebylo možné, bylo mu uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení pobytu na území podle § 33 odst. 3 ZPC. Platnost rozhodnutí o správním vyhoštění uplynula ke dni 12. 9. 2015. Žalobce na území republiky proto dále pobýval na základě pobytového povolení. Zánikem platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění však pominuly důvody, pro které bylo uděleno žalobci vízum s povolením k pobytu za účelem

strpění. Tudíž bylo pravomocně ukončeno řízení, na základě kterého bylo žalobci povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu vydáno. Tato skutečnost je důvodem zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 ZPC ve spojení s § 36 odst. 3 ZPC a dále ve spojení s § 38 odst. 2 ZPC. Žalobci nebylo jeho pobytové oprávnění zrušeno, nýbrž zaniklo uplynutím doby jeho platnosti. Zrušení pobytu a neprodloužení doby platnosti pobytu jsou dva rozdílné právní instituty. Žalovaný uvádí k tvrzení žalobce o nemožnosti návratu do země původu z důvodu hrozícího nebezpečí, že žalobce sám prokázal svými dlouhodobými pobytů na území X v době trvání platnosti povolení k pobytu za účelem strpění, že mu v zemi původu tvrzené nebezpečí nehrozí. Účelem pobytového oprávnění podle § 33 odst. 1 písm. a) ZPC je umožnit pobyt těm cizincům, kteří se nemohou fakticky do země původu navrátit, neboť jim v tom brání překážka na jejich vůli nezávislá. Oproti nim žalobce se do země původu opětovně vracel, jednal zde i se státními úřady, bez jakýchkoli následků, a aniž by mu bylo bráněno v opětovném vycestování do České republiky.

7. Žalovaný rovněž uvedl, že v napadeném rozhodnutí osvětlil poznámku uvedenou ve výpisu z informačního systému cizinců. Nedošlo k žádné tvrzené komunikaci mezi cizineckou policií a prvostupňovým orgánem, která by byla vynechána ze spisového materiálu. Jednalo se o úřední záznam, že ve věci žalobce nebude zahájeno řízení o zrušení pobytu na území, jelikož platnost pobytového oprávnění žalobce zanikla uplynutím času (tento záznam nebyl vydán v rámci předmětného řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, ani s vedeným řízením přímo nesouvisí). Do poznámky byla vložena informace, že v rámci řízení bylo doloženo „vyjádření“. Nejedná se však o vyjádření cizinecké policie ani prvostupňového orgánu, nýbrž vyjádření samotného žalobce, což je patrné z čísla poštovní zásilky, které je shodné v poznámce v informačním systému cizinců, i na obálce, v níž se nacházelo písemné vyjádření žalobce. Podle žalovaného tím chtěl pracovník prvostupňového orgánu, který zásilku obdržel jako první, informovat rozhodující pracoviště prvostupňového orgánu o obdržení dalšího podkladu pro vydání rozhodnutí v prvním stupni. Žalovaný k otázce přiměřenosti odkazuje na napadené rozhodnutí s tím, že v případě žalobce nebyly správní orgány povinny zkoumat přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života žalobce, neukládá jim tuto povinnost žádné z ustanovení, na základě kterých bylo rozhodnuto. Žalovaný proto v daném případě shledal za splněné podmínky pro zamítnutí žádosti. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo řádně odůvodněno a je souladné s právními předpisy. Pokud měl žalobce za to, že se prvostupňový orgán nedostatečně vypořádal se skutkovým stavem, měl v řízení navrhnout doplnění dokazování. Žalovaný proto v daném případě nepochybil při aplikaci zákonných ustanovení, ani a neporušil základní zásady správního řízení.
8. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, jelikož s tímto postupem žalovaný výslovně souhlasil a žalobce poté, co nejprve požadoval jednání, dne 11. srpna 2022 soudu písemně oznámil, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud v Praze shledal, že žalobě nelze vyhovět.

9. Městský soud v Praze posoudil věc, takto:
10. Ze správního spisu vyplývají k předmětné věci následující rozhodné skutečnosti.
11. Dne 7. 12. 2017 žadatel, nyní žalobce, podal u prvostupňového orgánu žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, za účelem „*strpění*“ (dále též „*žádost*“). Prvostupňový orgán přidělil žádosti č. j. OAM-34743-3/DP-2017. K žádosti připojil žadatel smlouvu o nájmu bytu, pojistnou smlouvu pro zdravotní pojištění na území s dokladem o zaplacení pojistné částky, dvě fotografie a souhlasil s ofocením záznamů z jeho cestovního pasu. Podle kopie cestovního dokladu má v něm žadatel tato cestovní (letecká) razítka: odlet dne 24. 3. 2015 z letiště Praha Ruzyně s příletem dne 25. 3. 2015 na letiště v X; odlet dne 9. 9. 2015 z letiště v X s příletem dne 9. 9. 2015 na letiště Praha Ruzyně; odlet dne 24. 7. 2016 z letiště Praha Ruzyně s příletem dne 25. 7. 2016 na letiště v X; odlet dne 8. 10. 2016 z letiště v X s příletem dne 8. 10. 2016 na letiště Praha Ruzyně. Podle *Výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR* má žadatel povolený pobyt do dne 11. 12. 2017 za účelem strpění pobytu podle ZPC.
12. Do správního spisu prvostupňový orgán zajistil z předchozích pobytových řízení žadatele tyto písemnosti: 1) Usnesení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 1. 11. 2017 č. j. CPR-26991-2/ČJ-2017-930310-V214, jímž se řízení o žádosti žadatele ze dne 4. 10. 2017, o vydání nového rozhodnutí, kterým se ruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 13. 11. 2013 vydané Krajským ředitelstvím policie hlavního města Prahy č. j. KRPA-437694-21/ČJ-2013-000022, zastavuje s odůvodněním, že žádost se stala zjevně bezpředmětnou, protože doba platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění uplynula ke dni 12. 9. 2015; 2) Záznam Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 27. 12. 2017 č. j. KRPA-454328-3/ČJ-2017-000022 o žadateli, kterému zaniklo správní vyhoštění; 3) Protokol o podání vysvětlení žadatele ze dne 27. 12. 2017 č. j. KRPA-454328-3/ČJ-2017-000022, v něm žadatel na str. 2 uvedl, že do republiky přicestoval dne 23. 11. 2008 z X za účelem zaměstnání, dosud. Během té doby 2x vycestoval domů, kde se oženil, manželka má st. občanství X. Poprvé odletěl do X dne 24. 3. 2015 a do republiky se vrátil dne 9. 9. 2015, podruhé odletěl dne 24. 7. 2016 a vrátil se dne 8. 10. 2016. Správního vyhoštění ze dne 13. 11. 2013 si je vědom, nabylo právní moci dne 1. 4. 2014. V republice zůstal a obdržel vízum za účelem strpění pobytu, ode dne 9. 11. 2017 má zažádáno o zaměstnaneckou kartu. Dlouhodobý pobyt má platný do 11. 3. 2018. V ČR nemá žádný majetek, není zde žádná osoba, o kterou se musí starat, ani osoba, vůči níž má vyživovací povinnost, peníze na pobyt a na případné vycestování z republiky má, současně nemá na území republiky či Evropské unie osobu, kvůli které by skončení pobytu na území bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené. Žádné vazby k České republice nemá. Nemá žádnou překážku ani důvod, proč by nemohl vycestovat z ČR. Když bude muset, vycestuje domů do X. Tento protokol žadatel podepsal jako správný s tím, že nic nezamlčel, nežádal jeho změnu ani doplnění.
13. Dne 7. 3. 2018 prvostupňový orgán pod č. j. OAM-34743-5/DP-2017 vyzval žadatele k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí.
14. Podle lustrace žadatele ze dne 26. 3. 2018 č. j. OAM-34743-6/DP-2017 měl žadatel vyznačenou platnost v ENO (evidence nežádoucích osob, pozn. soudu) od 1. 4. 2014 do 10. 11. 2015.
15. Dne 26. 3. 2018 č. j. OAM-34743-7/DP-2017 žadatel se podle protokolu seznámil se spisovým materiálem a uvedl, že se vyjádří do 30 dnů.

16. Dne 20. 4. 2018 bylo prvostupňovému orgánu doručeno vyjádření žadatele k věci ze dne 19. 4. 2018, zaslané prostřednictvím poštovní přepravy doporučeně, na obálce je nálepka pošty doporučeného dopisu s přiděleným podacím číslem „RR 195716652 CZ“, vyjádření žadatele bylo přiděleno prvostupňovým orgánem č. j. OAM-34743-8/DP-2017.
17. Dne 18. 5. 2018 prvostupňový orgán rozhodnutím č. j. OAM-34743-9/DP-2017 žádost žadatele zamítl a neprodloužil mu dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, jelikož pominuly důvody, pro které bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. Proti tomuto rozhodnutí žadatel podal odvolání, o kterém rozhodl žalovaný dne 29. 1. 2019 pod č. j. MV-71057-4/SO-2018 tak, že zmiňované rozhodnutí zrušil a věc vrátil prvostupňovému orgánu k novému projednání, a to k doplnění spisového materiálu.
18. V novém řízení prvostupňový orgán do spisu doplnil informaci nazvanou *Bezpečnostní a politická situace v zemi* k září 2017 (dále též „*Informace*“). Ve druhém odstavci na str. 2 se uvádí: „Podle agentury Reuters i X médií se v zemi objevují známky uvolnění, díky X reformám byly omilostněny tisíce lidí dříve stíhaných za protistátní či teroristickou činnost, někteří X disidenti mohou cestovat, do X se může vrátit organizace Human Rights Watch, uvolněny byly podmínky v X věznicích, změnil se podmínky cestování do zahraničí a prezident projevil vůli reformovat X hospodářství, jež zcela spadá pod kontrolu státu.“ Ve druhém odstavci na str. 3 se dále uvádí: „X zákony poskytují svobodu vnitřního pohybu, zahraničního cestování, emigrace a repatriace, ale vláda tyto svobody dosud omezovala především požadavkem tzv. výjezdních víz pro osoby cestující mimo prostor Společenství nezávislých států.“ K otázce bezpečnostní situace se na str. 4 uvádí, že „v zemi neprobíhal žádný ozbrojený konflikt, nicméně nevyřešené otázky státních hranic nebo vodních zdrojů nadále komplikovaly vztahy s okolními státy, zejména s X a X.“ Na str. 7 v posledním odstavci se uvádí: „po nástupu X se od poloviny loňského roku začaly v X objevovat známky uvolňování. Velké množství osob postihovaných dříve za údajnou protistátní nebo teroristickou činnost byly omilostněny či vyřazeny z ‚černých listin‘, kde se z rozhodnutí úřadů lidé ocitali kvůli podezření z extremismu nebo odporu proti režimu. Už tehdy se začalo hovořit o známkách oslabení vlivu SNB.“ Dále prvostupňový orgán doplnil lustraci k osobě žadatele.
19. Podle Výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR ze dne 21. 3. 2019 č. j. OAM-34743-14/DP-2017 měl žadatel povolený pobyt do dne 11. 12. 2017 za účelem strpění pobytu podle ZPC. V interní poznámce se uvádí: „správní orgán obdržel podnět, ze kterého vyplynulo, že pominuly důvody, pro které bylo cizinci vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu, Hůr.26.03.2018 - XP nezahájeno, viz úřední záznam (podnět společně s úředním záznamem odeslán k založení do MCE), Hůr.Dne 20.4.2018 došlo poštou RR 195716652 CZ – vyjádření. X“.
20. Dne 21. 3. 2019 prvostupňový orgán pod č. j. OAM-34743-15/DP-2017 vyzval žadatele k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí.
21. Dne 2. 4. 2019 žadatel se podle protokolu seznámil se spisovým materiálem s tím, že se vyjádří do 30 dnů.
22. Dne 11. 4. 2019 bylo prvostupňovému orgánu doručeno vyjádření žadatele k věci.
23. Dne 17. 4. 2019 prvostupňový orgán rozhodnutím (č. j. OAM-34743-19/DP-2017) zamítl žádost žadatele o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území. Pominuly totiž důvody, pro které bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. V odůvodnění uvedl, že mu je z úřední činnosti známo,

že poté, co bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žadatele s právní mocí dne 1. 4. 2014, nebylo možné vycestování žadatele v návaznosti na závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Žadateli bylo proto z moci úřední uděleno dlouhodobé vízum do 11. 12. 2014 za účelem „strpění“ s povolením k dlouhodobému pobytu ze shodného důvodu. Správní orgán učinil součástí spisu informace o žadateli ohledně rozhodnutí o správním vyhoštění. Prvostupňovému orgánu bylo doručeno usnesení policie ze dne 1. 11. 2017 č. j. CPR-26991-2/ČJ-2017-930310-V214 o tom, že platnost rozhodnutí o správním vyhoštění žadatele zanikla z důvodu § 120a odst. 8 písm. b) ZPC. Jelikož neexistuje rozhodnutí o správním vyhoštění žadatele, odpadl důvod, pro který bylo žadateli uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území a vydáno povolení k dlouhodobému pobytu. Důvodem vydání dlouhodobého víza byla existence rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, v něm byla vyslovena překážka vycestování z území ČR. Protože zanikla platnost rozhodnutí, netrvá důvod, pro který bylo žadateli uděleno dlouhodobé vízum s povolením k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území. Jestliže podle žadatele trvá překážka, pro kterou bylo v řízení o správním vyhoštění rozhodnuto, že vycestování žadatele z území ČR není možné, musí žadatel požádat o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území a argumenty přednést v řízení o žádosti o udělení dlouhodobého víza podle § 33 odst. 1 písm. a) ZPC. Zánikem platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění pominuly důvody, pro které bylo žadateli uděleno povolení k pobytu za účelem strpění pobytu). Nelze proto prodloužit dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Za uvedené situace není proto aktuální bezpečnostní situace v X rozhodná. Nadto žadatel pobýval na území X v době udělení dlouhodobého pobytu za účelem strpění celkem 230 dnů (25. 3. 2015 až 9. 9. 2015 a 25. 7. 2016 až 8. 10. 2016). Argumentaci ohledně uzavření sňatku a stesku po domově považuje vzhledem k délce nepřítomnosti na území za nedůvěryhodnou. Neztotožnil se s žadatelem, že jeho argumentace je silnější než obava o život, žadatel mohl sňatek uzavřít i na území jiného státu. Obavy z utrpení vážné újmy nebyly zjištěny. Prvostupňový orgán poukázal na výpověď, kterou žadatel učinil dne 27. 12. 2017 v předchozím řízení č. j. KRPA-454328-3/ČJ-2017-000022. Uvedl v ní, že nemá žádnou překážku bránící mu vycestovat ze země. K otázce dopadu do soukromého a rodinného života prvostupňový orgán uvedl, že není povinen v případě rozhodnutí o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění zohledňovat dopady do soukromého a rodinného života žadatele, a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008 č. j. 5 Azs 46/2008-71. Proti tomuto rozhodnutí žadatel brojil odvoláním. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

24. Napadeným rozhodnutím (ze dne 27. 6. 2019 č. j. MV-70869-6/SO-2019) žalovaný zamítl odvolání žadatele a potvrdil rozhodnutí prvostupňového orgánu. S jeho odůvodněním se ztotožnil a odkázal na něj. Doplnil, že vízum za účelem strpění pobytu na území s dlouhodobým pobytem za účelem strpění pobytu na území, je specifický institut, uděluje se pouze z důvodů podle ZPC (§ 33, popř. § 43), a nemá nahrazovat jiné typy pobytových oprávnění. ZPC obsahuje podmínky, které musí cizinec splnit pro získání povolení k dlouhodobému pobytu na území republiky. Prvostupňový orgán v řízení proto zkoumal, zda žadatel splnil podmínky prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu na území republiky za účelem „strpění“, o které žadatel žádal. Ztotožnil se s úvahou, že zánikem platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění pominuly důvody, pro které bylo žadateli uděleno vízum, resp. povolení k pobytu za účelem strpění pobytu. Tato skutečnost je dostatečným důvodem pro zamítnutí žádosti žadatele o prodloužení povolení k pobytu, neboť důvod prodloužení odpadl a neexistuje. Žalovaný neshledal v postupu

prvostupňového orgánu žádné pochybení, ani porušení základních zásad správního řízení. Jelikož žadatel v době podání žádosti již nepobýval na území za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) ZPC, není ve věci žadatele zohlednění bezpečnostní situace v X rozhodné. Aby bylo možné žadateli dlouhodobý pobyt za účelem strpění pobytu na území prodloužit, musí trvat důvod, pro který byl pobyt dříve udělen. Důvodem udělení víza k pobytu nad 90 dnů bylo rozhodnutí o správním vyhoštění.

25. V daném případě zanikla platnost tohoto rozhodnutí před podáním předmětné žádosti, tudíž zanikl důvod, pro který bylo vízum uděleno. Požadovaný pobyt proto nelze prodloužit. Žalovaný k tvrzení žadatele, že nezáleží na důvodu udělení pobytového víza, uvedl, že § 33 ZPC obsahuje jednotlivé důvody pro udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území. ZPC rozlišuje jednotlivé důvody, jejich záměnu neumožňuje. K tvrzení žadatele o povinnosti prvostupňového orgánu vypořádat důvody podle § 38 ZPC žalovaný zdůraznil, že prvostupňový orgán nezrušil žadateli pobyt, nýbrž zamítl jeho žádost o prodloužení pobytu. Zrušení pobytu a jeho neprodloužení jsou rozdílné instituty. V předmětném řízení, které je zahájeno na žádost, leží důkazní břemeno na žadateli, který v daném případě ničím neprokázal, že by mu v zemi původu hrozilo nebezpečí, naopak v zemi původu dlouhodobě pobýval. Pokud součástí spisu nejsou podklady, které byly uvedeny v poznámce ve výpisu z cizineckého informačního systému, prvostupňový orgán k nim nepřihlížel, nebyly v daném řízení relevantní. Podle dané poznámky obdržel prvostupňový orgán informaci, že netrvá důvod, pro který bylo žadateli uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů a pobyt za účelem strpění, jelikož platnost rozhodnutí uplynula dnem 11. 12. 2017. Tato informace byla součástí spisového materiálu. Žadatel pak pobýval na území republiky na základě fikce plynoucí z podané žádosti (dne 7. 12. 2017). Číslo „RR 195716652 CZ“ je číslo zásilky žadatele přidělené mu Českou poštou, s. p., která byla pod tímto číslem pošty doručena prvostupňovému orgánu dne 20. 4. 2018 spolu s vyjádřením žadatele ze dne 19. 4. 2018. Vyjádření bylo prvostupňovým orgánem přiděleno č. j. OAM-34743-8/DP-2017. K otázce povinnosti posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění podle Evropského soudu pro lidská práva žalovaný uvedl, že na předmětnou věc tuto povinnost nelze aplikovat, jelikož se ve věci nejedná o rozhodnutí o správním vyhoštění, nýbrž o neprodloužení dlouhodobého pobytu. Na udělení pobytového oprávnění nemá cizinec právní nárok. Prvostupňový orgán se nezabýval přiměřeností zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, neboť v dané věci je předmětem řízení rozhodnutí podle § 44a odst. 3 ZPC ve spojení s § 36 odst. 3 ZPC a ve spojení s § 38 odst. 2 ZPC. Žádné z těchto ustanovení neukládá prvostupňovému orgánu povinnost posuzovat otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí.
26. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
27. Podle § 51 odst. 3 správního řádu *je-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.*
28. Podle § 33 odst. 3 ZPC *ministerstvo dále udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, jehož vycestování z území není možné (§ 120a).*
29. Podle § 36 odst. 3 ZPC *dobu platnosti víza a dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 38).*
30. Podle § 38 odst. 2 ZPC *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, jestliže pominuly důvody, pro které bylo toto vízum uděleno, a cizinec*

nepožádal o zrušení platnosti víza ve lhůtě podle předchozího odstavce anebo bylo-li vízum uděleno podle § 33 odst. 1 písm. d) a soud žalobě nepřiznal odkladný účinek.

31. Podle § 44a odst. 3 ZPC žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.
32. Podle § 120a odst. 4 ZPC není-li vycestování cizince podle odstavce 1 nebo 2 možné, policie tuto skutečnost uvede v rozhodnutí o správním vyhoštění a ministerstvo cizinci udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území (§ 33 odst. 3).
33. Podle § 174a odst. 1 ZPC při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
34. Ohledně námitek v prvním žalobním bodu soud uvádí, že řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území podle § 44a ZPC je řízením zahajovaným na žádost žadatele. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoli na správním orgánu, a to i ve vztahu k pobytovým věcem cizinců (viz např. rozsudky ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 Azs 12/2015-38, ze dne 4. 11. 2015 č. j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016 č. j. 10 Azs 95/2015-36, ze dne 29. 8. 2016 č. j. 7 Azs 99/2016-36 nebo ze dne 15. 11. 2017 č. j. 8 Azs 111/2017-36). Z uvedené judikatury rovněž vyplývá, že pokud zůstane žadatel v řízení o žádosti nečinný, pak jde tato nečinnost k jeho tíži. Lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019 č. j. 9 Azs 66/2018-58, v němž je k povinnosti žadatele poskytnout potřebnou součinnost uvedeno, že v „řízení o žádosti je tato povinnost ještě silnější, neboť nelze po správním orgánu požadovat, aby za účastníka řízení obstarával podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění jeho žádosti.“ Žadatel, který má zájem na tom, aby bylo jeho žádosti vyhověno, proto musí být v řízení o žádosti aktivní, což mimo jiné znamená předkládat relevantní doklady, jejichž předložení mu ukládá zákon. Pokud tak nekoná, pak to pro něj může mít negativní následky, které si však způsobuje sám vlastní pasivitou.
35. V nyní posuzované věci není sporné, že žalobci bylo uděleno správní vyhoštění, a současně, že se na něho vztahovala překážka ve vycestování. Rovněž není sporné, že poté, co bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, nastala překážka vycestování, a proto byl žalobci povolený dlouhodobý pobyt za účelem strpění pobytu. Dále není sporné, že doba platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce uplynula ke dni 12. 9. 2015, a že dlouhodobý pobyt na území za účelem strpění pobytu měl povolen do 11. 12. 2017. Též není sporné, že žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „strpění“ pobytu na území žalobce podal dne 7. 12. 2017.
36. Soud se proto zabýval otázkou, zda správní orgány v předmětném případě pochybily, když žalobci dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „strpění“ pobytu na území neprodloužily.

37. Soud ze správního spisu ověřil, že žalobce připojil k předmětné žádosti za účelem „strpění“ smlouvu o nájmu bytu, pojistnou smlouvu pro zdravotní pojištění na území s dokladem o zaplacení pojistné částky, dvě fotografie a souhlasil s ofocením záznamů z jeho cestovního pasu. Prvostupňový orgán k jeho osobě provedl lustraci v CIS (centrální informační systém).
38. Podle *Výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR* má žalobce povolen pobyt za účelem „strpění“ do dne 11. 12. 2017. Podle písemností z předchozích pobytových řízení doba platnosti správního vyhoštění uloženého dne 13. 11. 2013 uplynula dne 12. 9. 2015.
39. V obecné rovině lze uvést, že pokud zanikla platnost rozhodnutí o správním vyhoštění (podle § 120a odst. 8 písm. b) ZPC), pak je zcela logické, že zanikají na tento institut navazující instituty. V posuzovaném případě zanikla platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území. Prvostupňový orgán proto správně zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jeho strpění na území. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce před rozhodnutím prvostupňového orgánu ničím konkrétním nedoložil, že by trval důvod, pro který mu byl zmiňovaný druh pobytu dříve udělen. Současně nedoložil, co konkrétního mu bránilo v tom, aby takové důkazní prostředky správním orgánům v řízení poskytl. Soud dodává, že řízení zahajovaná na návrh, tedy i řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem strpění, nejsou ovládána zásadou vyšetřovací. Je v zájmu žadatele, aby předložil všechny potřebné podklady (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 Azs 12/2015-38). Pokud tak žalobce neučinil, je současná situace důsledkem pouze jeho nečinnosti; správní orgány při zjišťování skutkového stavu nepochybily, neboť byly povinny vycházet z podkladů, které měly k dispozici. Nelze proto přistoupit na argumentaci žalobce, že byl v projednávané věci porušen § 50 odst. 2 správního řádu tím, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady, jelikož v souladu s ustálenou judikaturou nelze po správním orgánu v řízení o žádosti požadovat, aby za žadatele obstarával podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění jeho žádosti. Takováto procesní aktivita je dána výlučně žadateli a jeho případná nečinnost mu jde k tíži.
40. Na základě shora uvedených skutečností nemůže obstát ani námitka žalobce o porušení správního řádu tím, že správní orgány nezjistily stav věci bez důvodných pochybností a v nezbytném rozsahu. Vzhledem k nedoložení dostačujících podkladů ze strany žalobce totiž správní orgán prvního stupně neměl prostor jinak posoudit žádost žalobce, než ji zamítnout. Postupoval tak zcela v souladu se zněním ZPC, neboť v daném případě plynutím času pominuly důvody, pro které bylo povolení k dlouhodobému pobytu, navázané na předchozí správní vyhoštění, které nebylo možné realizovat, a z tohoto důvodu bylo žalobci vydáno vízum za účelem strpění pobytu na území. Tím z podstaty věci nemohly správní orgány porušit základní zásadu činnosti správních orgánů ve smyslu § 3 správního řádu.
41. Ačkoli žalobce nesouhlasí s neprodloužením platnosti povolení k dlouhodobému pobytu pro současnou situaci v X, pak správní orgány ohledně situace v X ve věci žalobce nerozhodovaly, nýbrž rozhodovaly o prodloužení dlouhodobého pobytu žalobce za účelem strpění. Zohlednění situace v zemi původu nebylo v tomto řízení proto rozhodné. Jednalo se o řízení o žádosti, bylo proto na žalobci, aby unesl důkazní břemeno k prokázání svých tvrzení. Soud podotýká, že pokud by zákonodárce zamýšlel nastolit

takový stav, kdy si správní orgán rozhodující o žádosti cizince sám vyžaduje potřebné doklady od příslušných institucí, stanovil by tak výslovně v zákoně. Bylo odpovědností žalobce, zda ke své žádosti přistoupí aktivně a v co nejkratším čase doloží správnímu orgánu prvního stupně doklady ve vztahu k požadované žádosti. Takový postup správních orgánů shledává soud souladným se zákonem.

42. S námitkou žalobce, že vízum a dlouhodobý pobyt mu byly uděleny, protože se nemůže vrátit zpět do X, se soud neztotožnil.
43. Žalobce zcela opomíjí, že tyto instituty mu byly uděleny, jelikož nebylo možné vycestovat z republiky za současného uložení správního vyhoštění, které však plynutím doby pominulo. Pokud žalobce tvrdí, že překážky vycestování i nadále trvají, pak k takovému tvrzení nepřipojil žádný relevantní důkazní prostředek. Soud naopak poukazuje na Informaci v zemi původu k září 2017, citovanou pod bodem 18. tohoto rozsudku, z níž žádné bezpečnostní riziko pro žalobce primárně nevyplývá. Soud zdůrazňuje, že řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území podle § 44a ZPC je řízením návrhovým, ovládaným zásadou dispoziční. Při uplatnění dispoziční zásady je podání žádosti, případně jinak označeného návrhu, procesní podmínkou, bez které jinak nemůže dojít k zahájení řízení. Žadatel určuje ve své žádosti předmět řízení, kterým je správní orgán vázán. Jinými slovy správní orgán musí vycházet z podané žádosti, nemůže sám měnit žalobci předmět řízení, neboť není oprávněn překročit předmět správního řízení vymezený v žádosti podané účastníkem řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013 č. j. 4 Ads 108/2012-31).
44. V souzené věci je nesporné, že žalobce měl povolen dlouhodobý pobyt za účelem „*strpění*“ pobytu do 11. 12. 2017. Žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „*strpění*“ pobytu podal dne 7. 12. 2017. Pokud by ve věci žalobce skutečně existovala tvrzená překážka vycestování (v době, kdy mu byl na území republiky povolen pobyt za účelem „*strpění*“), pak lze důvodně předpokládat, že žalobce by se po vycestování dne 24. 3. 2015 do X, již nemohl do republiky vrátit. Tomu se tak nestalo, a žalobce v X setrval od 25. 3. 2015 až do 9. 9. 2015, kdy se vrátil do republiky a opětovně odcestoval dne 24. 7. 2016 z republiky do X, kde setrval do dne 8. 10. 2016, a tehdy se letecky vrátil zpět do republiky. Soud konstatuje, že je irelevantní, z jakých důvodů se žalobce rozhodl dvakrát, na nikoli krátkou dobu pobytu, odcestovat z republiky. Protože do země původu vždy odcestoval letecky, musel být minimálně v kontaktu s celními a pasovými orgány své země. Podle svého tvrzení odletěl, aby se v zemi původu oženil, v tom případě tedy musel být i v kontaktu se správními orgány země původu. Sama skutečnost, že žalobce v době, kdy měla existovat tvrzená překážka vycestování, dvakrát na nikoli krátkou dobu pobytu, odcestoval z republiky do země původu, svědčí spíše o účelovosti vznesené námitky, neboť v tom případě musel být minimálně v kontaktu s celními a pasovými orgány své země, resp. i v kontaktu se správními orgány země původu, a přesto se do ČR bez jakýchkoli problémů vrátil, opak ani netvrdí.
45. K odkazu na závěrečné stanovisko Výboru OSN proti mučení a jinému krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení nebo trestání ze dne 10. 12. 2013, o nedostatech vězeňského systému a mučení osob ve vazbě či výkonu trestu, dále zprávy mezinárodní organizace Human Rights Watch World Report 2018 a 2019, o věznění tisíců lidí pro vyjadřování politických názorů, věznění novinářů a nucených pracích, a zprávy Amnesty International z let 2010, 2017 a 2018, soud uvádí, že takovýto obecný odkaz neshledal relevantním, neboť neshledal příčinnou souvislost těchto dokumentů ve vztahu k právě

projednávané situaci žalobce, který k uvedeným odkazům ničeho konkrétního ve vztahu ke své osobě neuvádí ani nedokládá, jakým způsobem mu tím bylo zasaženo do jeho práv.

46. K dílčí námitce zrušení víza správními orgány soud uvádí, že ze spisu nezjistil žádné skutečnosti nasvědčující tvrzení žalobce, že by mu bylo vízum zrušeno správními orgány (*ex offio*). Jak již bylo shora uvedeno, uplynutím času pozbylo platnosti správní vyhoštění, které nebylo možné realizovat, vycestování žalobce tehdy nebylo možné. Správní orgány proto nebyly povinny v daném řízení o žádosti žalobce mu prokazovat, že je možné již nyní vycestovat, ani mu poskytovat „záruky“ o změně situace v X. Naopak skutečnost, že je do země původu reálné odcestovat, žalobce doložil razítky v cestovním pasu.
47. Pokud dále žalobce uvádí, že napadené rozhodnutí se nevypořádalo s jeho vyjádřením ze dnů 20. 4. 2018 a 11. 4. 2019, ani nezohlednilo skutečnosti svědčící v jeho prospěch, a je proto nepřezkoumatelné; chybí k těmto tvrzením konkrétní námitky. Soud konstatuje, že vzhledem k zásadě dispozitivnosti soudního řízení správního není možné, aby žalobce předmět soudního přezkumu vymezil jen obecnými námitkami při absenci konkrétního obsahu bez souvislosti se skutkovými výtkami. Musí být dán odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy, a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené námitky (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval popsanou dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). K obecně formulované námitce proto soud uvádí, že v ničem konkrétním neshledal porušení povinností správních orgánů, které ve svých rozhodnutích reagovaly na obě vyjádření žalobce jim adresovaná.
48. K poukazu žalobce, že považuje za zbytečné, aby o změnu účelu pobytu žádal na ten samý typ pobytového oprávnění z § 33 odst. 3 ZPC na § 33 odst. 1 písm. a) ZPC, aby podal novou žádost o vydání víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, což by mohlo vést k nucenému vycestování z České republiky, soud uvádí, že podle § 41 odst. 8 správního řádu může účastník řízení požádat o povolení změny obsahu podání pouze do vydání rozhodnutí. Vznesená námitka je proto irelevantní, neboť v projednávané věci nebyl a ani nemohl být změněn obsah žádosti a žalobce v rámci přezkoumávaného řízení nebyl a ani nemohl být posuzován jako cizinec, kterému ve vycestování z území brání překážka na jeho vůli nezávislá nebo jsou-li splněny podmínky podle § 179 odst. 5 ZPC.
49. K upozornění žalobce na interní poznámky vyplývající z výpisu z cizineckého informačního systému, a sice že měl být doložen úřední záznam o komunikaci mezi prvostupňovým orgánem a cizineckou policií, který není součástí spisu a žalobce se proto k tomu nemohl vyjádřit, z čehož žalobce dovozuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí, soud uvádí, že obsah interní komunikace jednotlivých složek prvostupňového orgánu je součástí správního spisu, jak je zřejmé z bodů 12. a násl. tohoto rozsudku. V dané věci se jedná především o vyjádření samotného žalobce, které adresoval správnímu orgánu. V rámci správního spisu je označeno číslem jednací, číslo RR 195716652 CZ bylo doručované listovní zásilce (psaní) přiděleno poštovním úřadem (viz bod 16. tohoto rozsudku). Tento podklad, tedy vyjádření žalobce ze dne 19. 4. 2018, který se dostal do dispozice prvostupňového orgánu dne 20. 4. 2018, je tedy součástí spisu, žalobce měl možnost se

s ním seznámit v rámci správního spisu. Pravost ani obsah tohoto vyjádření ostatně žalobce nespornuje.

50. Městský soud v Praze proto neshledal, že by došlo k porušení § 2 odst. 1 správního řádu.
51. Ve vztahu k dílčí námitce porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu soud znovu připomíná, že vzhledem k zásadě dispozitivnosti soudního řízení správního není možné, aby žalobce předmět soudního přezkumu vymezil jen nekonkrétními námitkami bez souvislosti se skutkovými výtkami. Musí být dán odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy, a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené námitky (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech (obdobně viz bod 47. tohoto rozsudku).
52. Námitky prvního žalobního bodu nejsou důvodné.
53. *K námitkám druhého žalobního bodu* městský soud konstatuje, že se neztotožňuje se žalobcem, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho života. Této otázce se věnoval prvostupňový orgán na str. 4 a 5 rozhodnutí a žalovaný na str. 10 až 12 napadeného rozhodnutí, v nich dovodily, že zamítá-li správní orgán žádost cizince o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem strpění pobytu, protože již netrvají důvody, pro které mu v minulosti bylo vízum za tímto účelem uděleno, není správní orgán povinen zabývat se posouzením přiměřenosti dopadů takového rozhodnutí z hlediska kritérií uvedených v § 174a ZPC.
54. S touto úvahou se soud ztotožňuje a doplňuje, že i kdyby správní orgán posuzoval přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života podle § 174a ZPC, pak závisí míra a intenzita poměřování uvedených zájmů na množství a kvalitě informací, které má správní orgán k dispozici. Váží-li správní orgán tyto zájmy při rozhodování o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a tohoto zákona, musí zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). To však neznamená, že je povinen aktivně vyhledávat podrobnosti o žadatelově soukromí (které by případně mohly převážet nad důvodem pro neudělení pobytového oprávnění), pokud sám žadatel neuvádí důležité informace o svém soukromém a rodinném životě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020 č. j. 1 Azs 260/2020-27).
55. V právě projednávaném případě žalobce sám aktivně ve správním řízení, ale ani soudu následně nedoložil žádné důkazní prostředky, jimž by soud mohl přisvědčit, že se jedná skutečně o nepřiměřený zásah do jeho práv. Naopak ze spisu a z protokolu o podání vysvětlení žalobce ze dne 27. 12. 2017 č. j. KRPA-454328-3/ČJ-2017-000022 vyplývá, že žalobce vypověděl, že se v zemi původu oženil, a to v době trvání uděleného pobytu za účelem „*strpění*“, jeho manželka má státní občanství X, stejné jako žalobce; žalobce výslovně uvedl, že v ČR nemá žádný majetek, není zde žádná osoba, o kterou se musí starat, ani vůči níž má vyživovací povinnost, peníze na pobyt a na případné vycestování z republiky má, současně nemá na území republiky či Evropské unie osobu, kvůli které by skončení pobytu na území bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené. Dále žalobce uvedl, že ani žádné vazby k České republice nemá, a nemá žádnou překážku ani důvod, proč by nemohl vycestovat z ČR, když bude muset, vycestuje

domů do X. Obsah tohoto protokolu žalobce podepsal jako správný, nic nezamlčel, nežádal jeho změnu ani doplnění. Současně v žalobě obsah uvedeného protokolu nespороval, ani nedoložil ničeho ohledně tvrzení o zpřetrhání vazeb k blíže neoznačené osobě, když manželka je shodného státního občanství, a opak ničím nedoložil. Tvrzení o případném věznění žalobce v hypotetické rovině se ve světle shora uvedeného, i s ohledem na Informaci nazvanou *Bezpečnostní a politická situace v zemi* k září 2017, citovanou pod bodem 18. tohoto rozsudku, jeví jako účelové. Stejně tak se jeví účelovým i tvrzení žalobce o znemožnění návratu do republiky, a to s ohledem na již shora zmíněnou skutečnost, že území opakovaně opouštěl a zpět se vracel v době trvání dlouhodobého pobytu za účelem „strpění“, jak je popsáno pod bodem 11. tohoto rozsudku. Tvrzení, že žalobce mluví plyně česky a do společnosti se zařadil, pak na tomto nic nemění. Jelikož v předmětné věci nebylo předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění, pak aplikace testu proporcionality podle evropské úpravy nebyla nezbytná. Úvaha žalovaného o přiměřenosti zásahu usnesení o zastavení řízení do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodiny by ani nebyla na místě, jelikož žalovaný nemohl rozhodnout jinak a nad rámec tohoto řízení zkoumat dopady do rodinného života žalobce. Povinnost správních orgánů řádně zkoumat přiměřenost dopadu jejich rozhodnutí na rodinný a soukromý život účastníka vyplývá z příslušných zákonných ustanovení vztahujících se na dané rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017 č. j. 9 Azs 288/2016-30). Přesto ze spisu zjištěné skutečnosti svědčí o tom, že žádný dopad napadené rozhodnutí do práv žalobce nepředstavuje. Za těchto okolností shledal soud námitky druhého žalobního bodu nedůvodnými.

56. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
57. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. srpna 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu